

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki (przewodniczący)

SSN Leszek Bielecki

SSN Renata Żywicka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 czerwca 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt X Ua 42/20,

**uchyla zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach
i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania i orzeczenia
o kosztach postępowania kasacyjnego temu Sądowi.**

UZASADNIENIE

J.S. odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.
z dnia 25 lutego 2015 r., nr [...], z dnia 6 marca 2015 r., nr [...], z dnia 20 maja 2015
r., nr [...] w przedmiocie odmowy przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w Sosnowcu zmienił zaskarżone decyzje ZUS Oddziału w S. z dnia 25 lutego 2015 r., 6 marca 2015 r. i 20 maja 2015 r. przyznając ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego za sporne okresy.

Sąd I instancji ustalił, iż J.S. od dnia 1 marca 2013 r. rozpoczęła działalność gospodarczą płacąc składkę od podstawy 9.225,75 zł za marzec, a od 4 kwietnia 2013 r. ubezpieczona przedłożyła druk ZUS ZLA i przebywała na zasiłku chorobowym do dnia 17 września 2013 r., a od dnia 18 września 2013 r. do dnia 16 września 2014 r. pobierała zasiłek macierzyński z tytułu prowadzonej działalności.

Sąd I instancji ustalił, że J.S. zaskarżyła do Sądu Okręgowego decyzję z dnia 24 grudnia 2014 r. wydaną na jej żądanie w przedmiocie okresów podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, w której stwierdzono, że odwołująca się nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 17 września 2014 r. Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie XI U 478/15 zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, że ubezpieczona J.S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 17 września 2014 r. Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie III A Ua 321/16 zmienił wskazany wyżej wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2015 r. i oddalił odwołanie. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 28 marca 2019 r w sprawie sygn. akt I UK 129/18 uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 grudnia 2016 r., III AUa 321/16 i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do ponownego rozpoznania. Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2020 r. w sprawie III AUa 1081/19, Sąd Apelacyjny w Katowicach odrzucił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie XI U 478/15. W następstwie powyższego prawomocnie ustalono, że ubezpieczona J.S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 17 września 2014 r.

Postanowieniem z dnia 1 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Sosnowcu zawiesił postępowanie w sprawie na mocy art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na toczące

się w Sądzie Okręgowym w Katowicach sygn. akt XI U 478/15 postępowanie o podleganie ubezpieczeniom społecznym. Postanowieniem z dnia 6 lipca 2020 r. Sąd I instancji podjął postępowanie w sprawie. Zdaniem Sądu orzekającego w pierwszej instancji z uwagi na treść wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2015 r. organ rentowy powinien wypłacić ubezpieczonej zasiłki za okresy wskazane w zaskarżonych decyzjach i mając to na uwadze Sąd I instancji na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. przez jego niezastosowanie (brak zawieszenia postępowania) i wydanie wyroku mimo, że prawo odwołującej do zasiłku chorobowego za sporny okres zasiłkowy uzależnione jest od uprzedniego zakończenia wszczętego przez organ rentowy postępowania w przedmiocie podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom społecznym z tytułu działalności pozarolniczej. Skarżący wniósł o zawieszenie postępowania apelacyjnego do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu działalności gospodarczej.

W załączeniu do złożonej apelacji organ rentowy przedłożył decyzję z dnia 3 września 2020 r., w której ustalono, że J.S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom od 1 marca 2013 r. oraz od tej samej daty dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczona wniosła o nieuwzględnienie wniosku o zawieszenie postępowania, oddalenie apelacji oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Na rozprawie w dniu 29 października 2021 r. pełnomocnik organu rentowego powołał się na wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 września 2021 r., którym oddalone zostało odwołanie J.S. od decyzji ZUS Oddział w S. z dnia 3 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 5 listopada 2021 r. w sprawie, sygn. akt X Ua 42/22 oddalił apelację organu rentowego. W uzasadnieniu powołał się na moc wiążącą prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie, sygn. akt XI U 478/15 (art. 366 k.p.c.), który po rozpoznaniu odwołania J.S. od decyzji ZUS Oddział w S. z dnia 24 grudnia 2014 r.

zmienił zaskarżoną decyzję i stwierdził, iż ubezpieczona J.S. jako osoba prowadząca działalność pozarolniczą podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 17 września 2014r. i podniósł, że uwzględnienie przez Sąd I instancji wyrokiem z dnia 6 lipca 2020 r. na rzecz ubezpieczonej zasiłku chorobowego jest pochodną ustalenia zawartego w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd drugiej instancji wskazał również na treść art. 365 § 1 k.p.c., zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Cytując uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt V CSK 203/13 wskazał, że unormowanie przewidziane w art. 365 § 1 k.p.c. ma gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący przedmiotem rozstrzygnięcia. Istnienie prawomocnego wyroku co do udzielenia ochrony prawnej określonego prawu podmiotowemu, przekreśla możliwość ponownego oceniania zasadności roszczenia wynikającego z tego samego prawa, jeżeli występują te same okoliczności. W konsekwencji, w sytuacji gdy Sąd rozstrzygnął już w prawomocnie osądzonej sprawie o zasadzie odpowiedzialności pozwanego, w następnym procesie o pozostałe świadczenia wynikające z tego samego stosunku prawnego Sąd jest związany rozstrzygnięciem zawartym w pierwszym wyroku, który ma charakter prejudycjalny. Prawomocny wyrok swoją mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. Tylko takie rozumienie mocy wiążącej prawomocnego wyroku pozwala na zrealizowanie wskazanego wyżej celu, jaki ustawodawca postawił regulacji zawartej w art. 365 § 1 k.p.c. i art. 366 k.p.c., a więc zagwarantowania prawa do Sądu i zapewnienia niewzruszalności sądowemu orzeczeniu udzielającemu ochrony prawnej określonego prawu podmiotowemu lub odmawiającemu udzielenia takiej ochrony. Sąd odwoławczy rozpoznając apelację organu rentowego w niniejszej sprawie uznał zatem, iż pozostaje związany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie XI U 478/15. Sąd przyjął zatem, iż na chwilę obecną uprawnienia ubezpieczonej określone zostały w powyższym prawomocnym wyroku sądu.

Natomiast powoływany przez organ rentowy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2 września 2021 r., sygn. akt XI U 2045/20, na chwilę orzekania w niniejszej sprawie nie jest orzeczeniem prawomocnym. Sąd drugiej instancji podkreślił zachodzący stan *res iudicata* w zakresie ubezpieczeń dobrowolnych. Konsekwencją tego stanowiska było uznanie braku podstaw do zawieszenia postępowania apelacyjnego. W okolicznościach sprawy nie można przyjąć, że wynik postępowania prejudycjalnego będzie elementem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia (art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu I instancji w niniejszej sprawie odwołuje się bowiem do prawomocnego orzeczenia wydanego w innej sprawie, natomiast nie jest ono oparte na własnych ustaleniach co do przedmiotu, którego to orzeczenie (Sąd Okręgowy w Katowicach z dnia 17 grudnia 2015 r.) dotyczyło.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji w oparciu o art. 385 k.p.c., w pkt 2 wyroku orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości. Jako podstawy kasacyjne wskazał:

- naruszenie przepisów postępowania cywilnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy mimo istnienia przyczyn do zawieszenia postępowania, którego wynik zależał od rozstrzygnięcia innego postępowania cywilnego, tj. postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Katowicach pod sygn. akt X U 2045/20 (zaś po wniesieniu apelacji przez odwołującą, przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach), w ramach którego Sąd rozpatruje odwołanie J.S. od decyzji ZUS O/S., nr [...] z dnia 3 września 2020 r., mocą której organ rentowy stwierdził, że J.S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 1 marca 2013 r., a nadto dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od tej samej daty.

b) art. 366 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. poprzez ich nienależyte zastosowanie, wynikające z wadliwego przyjęcia, że ustalenie prawomocnym wyrokiem sądu faktu podlegania przez ubezpieczoną ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej w danym okresie, które to podleganie

zostało podważone decyzją organu rentowego z uwagi na nieopłacenie przez ubezpieczoną składki w terminie, wyklucza możliwość dalszego badania przez organ rentowy skuteczności zgłoszenia ubezpieczonej do ubezpieczeń emerytalnego, rentowych, wypadkowego i chorobowego przez pryzmat ewentualnej fikcyjności zgłoszenia, jako dokonanego wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego bez towarzyszącego zamiaru faktycznego prowadzenia działalności pozarolniczej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczona wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest zasadna i skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Przede wszystkim zasadny jest zarzut naruszenia przepisów art. 366 k.p.c. i art. 365 § 1 k.p.c. Wskazać należy, że o wystąpieniu powagi rzeczy osądzonej prawomocnego wyroku, w rozumieniu art. 366 k.p.c. decyduje kumulatywne spełnienie dwóch przesłanek - tożsamości stron oraz tożsamości podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008 nr A, poz. 20; z dnia 6 marca 2008 r., II UK 144/07, LEX nr 420911 oraz z dnia 23 czerwca 2009 r., II PK 302/08, OSNP 2011 nr 3-4, poz. 34). Dla tożsamości podstaw sporu niezbędna jest natomiast tożsamość podstawy faktycznej i prawnej roszczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNCP 1971 nr 12, poz. 226; z dnia 22 kwietnia 1967 r., I CR 570/66, OSPiKA 1968 nr 7-8, poz. 158; z dnia 21 stycznia 1999 r., I PKN 474/98, OSNAPiUS 2000 nr 5, poz. 177; z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05, OSNC 2007 nr 1, poz. 15; Przegląd Sądowy 2007 nr 5, s. 122, z glosą P. Drapały; OSP 2007 nr 6, poz. 66, z glosą K. Zagrobelnego; z dnia 24 lutego 2009 r., I UK 239/08, LEX nr 736714; z dnia 9 października 2014 r., IV CSK 37/14, LEX nr 1544215; z dnia 7 marca 2013 r., I PK 181/12, OSNP 2013 nr 21-22, poz. 277; z dnia 14 marca 2014 r., III CSK 124/13, LEX nr 1463866; z dnia 21 listopada 2013 r., III CSK 43/13,

LEX nr 1427740 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71; z dnia 13 kwietnia 2007 r., I CSK 479/06, LEX nr 253401; z dnia 6 marca 2008 r., II UK 144/07, LEX nr 420911; z dnia 15 listopada 2012 r., V CSK 515/11, LEX nr 1276233; z dnia 4 lipca 2013 r., II UK 410/12, LEX nr 1375198; z dnia 4 listopada 2016 r., I CSK 736/15, LEX nr 2156645; z dnia 22 lutego 2017 r., IV CSK 316/16, LEX nr 2309600; z dnia 14 września 2017 r., V CSK 673/16, LEX nr 2428282, a także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 67/13, OSNC 2014 nr 7-8, poz. 73).

Zauważyć należy, że przedmiot sporu w sprawach ubezpieczeniowych determinuje w pierwszej kolejności zakres decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie zakres odwołania od tej decyzji (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10, LEX nr 667499; z dnia 9 września 2010 r., II UK 84/10, LEX nr 661518; z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, OSNAPiUS 2002 nr 5, poz. 121 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601 i z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/08, LEX nr 553692; z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, LEX nr 844747; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215; z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, LEX nr 604214).

W przedmiotowej sprawie, decyzją nr [...] z dnia 3 września 2020 r. organ rentowy stwierdził, że J.S. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom/u emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 1 marca 2013 r., a nadto dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od tej samej daty. Przedmiotową decyzję wydano albowiem postępowanie wyjaśniające w ocenie organu rentowego potwierdziło fikcyjność działalności gospodarczej ubezpieczonej, która nie zdołała w toku tego postępowania wykazać, że spełniała warunki konstytuujące działalność pozarolniczą. Jednocześnie zauważono, że wyłącznym motywem podjęcia działalności z bardzo wysoką podstawą wymiaru składek było uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (działalność od 01.03.2013 r., zaś okres zasiłku chorobowego rozpoczął się już 04.04.2013 r. i trwał do 17.09.2013 r., tj. do dnia poprzedzającego datę porodu). Sprawa zainicjowana odwołaniem Pani J.S. od tej decyzji była procedowana przed Sądem Okręgowym w Katowicach pod sygn. akt XI

U 2045/20. Wyrokiem z dnia 2 września 2021 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił odwołanie jako bezzasadne - odwołująca wywiodła apelację od tego wyroku.

Z akt sprawy wynika, że decyzja organu rentowego z dnia 24 grudnia 2014 r. nie odnosiła się do kwestii spełnienia przez odwołującą warunków konstytuujących pozarolniczą działalność gospodarczą, gdyż podstawą jej wydania był brak zgody organu na opłacenie składki po terminie, a tym samym nie można wskazywać na bezwzględne związanie organu rentowego i Sądu treścią orzeczeń sądowych wydanych w sprawie z odwołania od tej decyzji. Rację ma skarżący, że orzeczenie Sądu musi być interpretowane z uwzględnieniem sentencji (przedmiotu) decyzji organu rentowego, to ona bowiem wyznacza przedmiot postępowania sądowego. Ocena podlegania przez odwołującą ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej z uwagi na tezę o faktycznym braku prowadzenia tej działalności została aktualnie dokonana przez organ po raz pierwszy i po raz pierwszy kwestię tę rozstrzyga Sąd. Zauważyć trzeba też, że decyzje odnoszą się do różnych okresów (fakt prowadzenia działalności pozarolniczej kwestionowany jest od początku jej zgłoszenia), a nadto decyzja z dnia 24 grudnia 2014 r. odnosiła się wyłącznie do kwestii ubezpieczenia chorobowego. Zatem nową okolicznością, której wcześniej nie została ujawniona (nie podlegała ocenie Sądu) była fikcyjność pozarolniczej działalności gospodarczej.

W sytuacji powyższej, wobec uzyskania przez Sąd rozpoznający apelację od wyroku Sąd Rejonowy w Sosnowcu wiedzy o fakcie prowadzenia przez Sąd Okręgowy w Katowicach postępowania zainicjowanego odwołaniem od decyzji nr [...] z dnia 3 września 2020 r. jak i fakcie wydania przez ten Sąd niekorzystnego dla odwołującej wyroku, właściwe powinno być zastosowanie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., tj. zawieszenie prowadzonego postępowania apelacyjnego, do momentu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o sygn. akt XI U 2045/20. Prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 17 grudnia 2015 r., sygn. akt XI U 478/15 nie stanowił przeszkody do zbadania przez organ rentowy skuteczności zgłoszenia odwołującej do ubezpieczeń (w tym dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego) z tytułu prowadzonej działalności na podstawie innych okoliczności faktycznych (ewentualnej fikcyjności zgłoszenia) i oceny prawnej z punktu widzenia podstaw do objęcia ubezpieczeniami społecznymi w tym dobrowolnym chorobowym).

Wskazana w art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. podstawa do zawieszenia postępowania zachodzi, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego. Zależność ta musi być tego rodzaju, że orzeczenie, które ma zapaść w innym postępowaniu cywilnym, będzie prejudykatem, czyli podstawą rozstrzygnięcia sprawy, w której ma być zawieszone postępowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2005 r., V CK 407/05, LEX nr 462935). Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. powinno nastąpić nie tylko wówczas, gdy przemawiają za tym względy celowości i interes strony, ale i występuje stosunek prejudycjalności. Oznacza to, że orzeczenie, które ma zapaść w innej sprawie powinno stanowić przesąd dla rozpoznawanej sprawy a jego treść, pośrednio - przez powagę rzeczy osądzonej - kształtować treść rozstrzygnięcia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2012 r., III CSK 42/12, LEX nr 1293774).

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, również w najnowszym orzecznictwie (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2002 r., II CKN 826/00 i przywołane tam orzecznictwo; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2023 r., I USKP 69/22), że konstrukcja zawieszenia postępowania pełni istotną funkcję w postępowaniu cywilnym. Przy czym podejmowanie przez Sąd decyzji na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. nie stanowi decyzji dowolnej, ale racjonalną w danych okolicznościach. Na sądzie spoczywa obowiązek rozważenia wszystkich okoliczności sprawy.

Przenosząc rozważania na stan faktyczny sprawy, w ocenie Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny winien zawiesić postępowanie, zważywszy, że Sąd Okręgowy w Katowicach (sygn. akt X Ua 45/20) rozstrzygnął nieprawomocnie w przedmiocie czy odwołująca posiada ważny i skuteczny tytuł do podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, co jest okolicznością kluczową z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wynik tego sporu stanowi *praeiudicium* dla danego sporu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2002 r., II CKN 826/00). Oczywistym jest, że Sąd, rozpoznając odwołanie organu rentowego o odmowie prawa do zasiłku chorobowego jest zobowiązany wcześniej ustalić, czy niezdolność do pracy ubezpieczonej warunkująca prawo do zasiłku chorobowego, powstała w okresie ubezpieczenia. Zawieszenie postępowania w tym przypadku dotyczy zależności o charakterze prejudycjalnym.

Uznając skargę za uzasadnioną, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. – pkt 1 wyroku, pozostawiając Sądowi Apelacyjnemu rozstrzygnięcie o kosztach kasacyjnego na podstawie art. 108 § 2 k.p.c., w związku z art. 398²¹ k.p.c. - pkt 2 wyroku.

(G.Z.)

[ał]